

PRIJATELJSKI POSJET NAŠEM ZASLUŽNOM ČLANU

VILIM VAZDAR

Često dolazim među gluhe prijatelje u klubu, ili ih srećem na ulici i drugim mjestima. Obvezno odemo na piće u neki od bezbrojnih kafića kojih ima po cijelom gradu Zagrebu, pa popričamo o svemu i svačemu.

Vilim Vazdar ispred doma za starije i nemoćne ljude

Pomalo sam primjećivao da već dugo vremena nisam sretao ni vidao našeg starog člana Vilima Vazdara. Zainteresirao sam se, gdje je on sada, ali nisam uspio saznati. Nakon nekoliko mjeseci doznao sam nešto o njemu, rekoše mi da je bolestan i smješten u nekom prihvatilištu ili kod nekog prijatelja. To nije bilo čudno, jer on je rođen daleke 1926. godine i prešao je osamdesetu, a to je već duboka starost.

Donio sam odluku da ga nađem, jer mi pomalo nedostajala njegova prisutnost i želio sam da malo popričamo pa da mu eventualno pomognem u ime nas gluhih ili da ga pitam, je li mu što potrebno, ili želi li možda pomoć u bilo kojem obliku. Najzad sam od nekoga dobio njegovu nepotpunu adresu. Tragao sam po internetu u našem Savezu u Palmotićevoj i našao adresu doma za stare u kome bi on mogao biti.

Poslije nekoliko dana otišao sam mu u posjet. Nakon kraćeg proučavanja autokarte pronašao sam Dom. Prvo sam napisao njegovo ime i prezime na komadiću papira i to sam pokazao jednoj ženi, koja je kao domaćica zaposlena u domu, i ona me je odvela u sobu za dnevni boravak i pokazala mi Vilima. Zapravo mi ga nije trebala pokazati jer ga predobro poznajem. On je bio zadubljen u čitanje novina za stolom. Sjeo sam na stolicu njemu nasuprot i čekao da podigne glavu i da pogleda tko sam ja i zašto ga ometam u čitanju njegova omiljenog "Jutarnjeg lista". Podigao je glavu pa kisela i namrgođena lica pogledao tko se usudio smetati mu. Kada me je ugledao sva njegova zlovolja ekspresno je nestala i odmah smo se zagrlili. Njemu su sasuzile oči. Bio je veoma radostan što sam ga posjetio. Nije to ni u snu očekivao, mislio je da su ga svi zaboravili. Zapravo,

njega je posjetio jedan prijatelj, ali samo jedanput, a on je već godinu dana smješten u domu, od svibnja 2006. godine.

Prijatelju Vazdaru rekao sam da ću ga i dalje redovito posjećivati. Kazao sam mu u šali da ću ga i dalje prekidati u čitanju, ali on se nasmijao i rekao mi da to njemu nikako neće smetati. Pričali smo dosta dugo, a bližilo se vrijeme ručka. Želio sam se maknuti, kako bi mogao ručati, obećavši da ću se kasnije vratiti. U mojoj namjeri da odem spriječila me ljubazna domaćica i rekla mi da mogu ostati snjim, a da bude još bolje, dala mi je odličan ručak. Želio sam to platiti, no ona je to odlučno odbila. Ovim joj se putem puno zahvaljujem i neću zaboraviti ovo dobro djelo. Ručak sam u slast pojeo.

Nakon ručka nastavili smo pričati. Kasnije sam morao otići u Podravinu na nekoliko dana i rekao sam mu da ću ga posjetiti po povratku, a on me je sumnjičavo gledao, kao nevjerni Toma. Kao da nije vjerovao da ću to zaista učiniti. Nakon 8 dana posjetio sam ga ponovno i njegovoj radosti nije bilo kraja. Imali smo dug razgovor. Mene je zanimalo kako je on došao u dom. Ispričao mi je sve o tome, kako su ga smjestili kao štíćenika u ustanovu za starije i nemoćne osobe. Evo njegove priče . . .

Desetog prosinca 2005. godine u sitnim satima zapalila se njegova vlastita kuća zbog prevrnutе svijeeće koja je gorjela nekome u čast. Duboko je spavao, probudila ga jarka svjetlost od požara i odmah je istrčao napolje i odjurio svom nećaku u susjedstvu, probudio ga i zamolio ga da pozove vatrogasce. Nećak je to učinio i oni su odmah došli i ugasili požar. Vatra je ipak uništila sve njegove stvari u sobi, a izgorjelo je i cijelo krovíšte, zidovi su se pocrnjeli . . .

Nastupilo je za njega teško razdoblje, nije imao kamo ići spavati. Postao je beskućnik, spavao je u noćnim tramvajima, vozači tramvaja su ga dobro poznali i dopuštali mu da spava u toplim tramvajima, a bila je jaka zima. Što je u svemu najčudnije, nije uopće tražio pomoć od našeg Saveza jer mu njegov "glupi" ponos to nije dopuštao. Trajalo je to par mjeseci, sve dok nije saznala socijalna služba u njegovoj općini. Nakon razgovora s njim odgovarajuća služba donijela je odluku da ide u dom i da bude dobro zbrinut u starim danima. On sam nema sredstava da obnovi svoju kuću, to daleko prelazi njegove mogućnosti, jer ima malu mirovinu, kao i mnogi umirovljenici u Hrvatskoj.

Dragi čitatelji, možda ćete se sjetiti da sam prije par godina Vilima intervjuirao i objavio to u našem biltenu "Ukratko..!". Podsjećam čitatelje da je on bio vrstan i svestran športaš (kuglanje, stolni tenis i drugi sportovi). Nosilac je brojnih odlikovanja iz športa, a također je dobivao i odličja u bivšem poduzeću "Učila". Bio je član naših organa u Savezu gluhih i to bezbroj puta, neko vrijeme i predsjednik Gradskog saveza. Uvijek je na sve načine pomagao gluhim. On je ostao mnogima u dobrim sjećanjima. Vjerujem da će se netko, nakon čitanja ovog članka, odlučiti da ga posjeti. Vilim Vazdar to bi jako volio. Na vama je da se odlučite.

Njegova adresa je: Dom za stare i nemoćne osobe "Zlatne godine", Brdo Cirkvensko 59. Mjesto se nalazi oko 5 kilometara od Svetog Ivana Žabnog prema Bjelovaru. Udaljeno je oko 2-3 kilometra od ceste Zagreb – Bjelovar.

Slika i tekst: Antun Bakan